Oponentský Posudok Diplomovej Práce Adama Soukupa “ Life out of Box”

Our Dancing Is A Way To Scream

Adam Soukup ma oslovil ako oponentku svojej diplomovej práce s názvom *Life out of the Box*, ako sám povedal, na základe spomienky na to, ako som raz – ako členka dua *The Melancholy of Marissa Cooper* – tancovala v jaskyni v Lulči, na vrchu reproduktora, počas jednej z ikonických rave koronových akcií. Už si nespomeniem, na akej záhrade to presne bolo, ani komu patrila – meno bude vedieť druhá členka dua, Nik Timková. Predpokladám, že podobné euforické vertigo, aké som cítila ja na tom repráku, mohol vtedy prežívať aj človek, ktorý sa na ten reprák pozeral.

Keď mi Adam Soukup povedal o svojom zámere pracovať s estetikou reproduktorov, prišlo mi to ako prirodzené pokračovanie jeho dlhodobého záujmu o stagedesign v subkultúrnych prostrediach párty scény. Reproduktor sa v jeho inštalácii stáva stelesnením klubovej estetiky a zároveň vytvára akýsi sakrálny – oltárny – priestor piatich hudobných ročných období: noisu, ambientu, free tekna, industriálneho techna a EDM. Podobne ako u Tarkovského *Stalkera* tu vzniká zóna, v ktorej sa divák – účastník – performer pohybuje podl'a toho, ako jeho prítomnosť ovplyvňuje prostredie. Detektor pohybu vysiela algoritmické signály späť do repráku, ktorý s ním komunikuje.

Ide teda o intuitívnu hru momentálnej kompozície –podobnú tomu, čo robili John Cage a Merce Cunningham, keď pomocou náhody a skór vytvárali situácie, kde hudobníci a tanečníci reagovali na to, čo padlo na kocke. U Adama Soukupa ide o podobný princíp algoritmickej hry, kde dielo existuje v interakcii so svojím divákom. Je to analógia klubovej zóny, očistenej od DJ-ov a davu – repráky, goticky vyšperkované ako sezónna kolekcia relikviárov.

Čo na jeho rozhodnutí oceňujem, je, že za týmto módnym diskurzom jemne odhal'uje sociologickú sondu do vybranej žánrovej vzorky. V texte reflektuje triedne povedomie cez porovnanie vstupného na párty rôznych žánrov – a tým jemne naznačuje ideologické pozadie kontextu týchto subkultúr, mechanizmy solidarity aj kapitalistickej reality v praxi. Keď spomína informácie o drogách – o tom, ktoré sa spájajú s akými scénami a akú atmosféru formujú, vytvára akúsi *anamnézu žánru*.

Tento pseudo-antropologický vhl'ad nevychádza z odstupu, ale priamo z osobnej skúsenosti – a hoci tá nie je nevyhnutne kl'účová, oceňujem, že sa Adam Soukup rozhodol eklekticky prepojiť žánre s odlišným ideologickým pozadím do jedného hybridného „humusu“. Vytvára z neho dedinu niekol'kých kultov, kde sa ideológie navzájom o seba obtierajú, trieštia, aj kriticky reflektujú atraktívnosť a dogabanosť toho druhého.

Či je táto komplexnosť čitateľná aj priamo z inštalácie, neviem s istotou povedať – pretože tu v tomto momente s vami nestojím. Ako svedok Soukupovho pracovného procesu však oceňujem jeho analytický prístup, ktorý na prvý pohl'ad pôsobí nenútene, no v sebe nesie obsesiu a zmysel pre vzťahovosť. Táto obsesia – v tomto prípade zhmotnená v objekte repráka – je zároveň výskumným nástrojom, ktorý sa snaží sprostredkovať spomínané reprákové vertigo cez estetiku materiálov reprezentujúcich vybrané žánre.

Odporúčam Adamovi Soukupovi udeliť titul MgA. a jeho diplomovú prácu hodnotím ako veľmi dobrú (2).

5.6.2025, Frankfurt am Main

Zuzana Žabková